

פרשיית השבוע

מגזין להגות והסברה יהודית

פרשת וירא
תשפ"ג
גיליון מס'
612

על השולחן
הרב אברהם ישראל פרידמן

"למה אתה

מחכה??"

... כשהיו עוברים ליד חנות ריקנית,

התעצבו אל לינם נרחמים ובדאגה כנה מה

יהיה על פרוסתו של המוכר שמבקש להביא

לחם וקצת מזונות לפי הטף

1.

"... ואל הפקר רץ אברהם ויקח פן פקר רץ וטוב
ויתן אל הנער וימחר לעשות אתו

(בראשית י"ח, ז')

האיש שהגיע למעונו של מרן הרב אלישיב -
נראה היה טרוד עד-אימה. שאלה הנוגעת לדיני-
נפשות עמדה בתווך והיא דרשה מענה של זקני
סנהדרין.

הרב הרהר שניות ארוכות ואז פסק את הפסק
באופן חותך וחד-משמעי. האיש נעטף בשלווה
ויצא לדרכו. אבל מרן עצרו מלכת: "אתה הרי
יודע", פנה אליו, "שבבית כוססים ציפורניים
בחשש ומחכים במתח למענה לדילמה המורכבת.

אז אחרי שיש הכרעה להקל - למה אתה מחכה??
למה אתה לא מתקשר מיד?!"

על אותו מרן הרב אלישיב - אגב - מסופר,
שכאשר ב'תפארת בחורים', בית-המדרש
המיתולוגי בו הרביץ תורה לעדרים, ערכו 'הבדלה'
במוצאי-השבת ופסחו עם הבשמים על נער עול-
ימים, ניגש הרב בן ה-90 לעברו והגיש לו את
קופסת-הבשמים להרחח. (תלמידו המובהק הגאון
רבי צבי וייספיש שליט"א; ספר 'גדולה שימושה').

במסכת-חיינו שהייתה גדושה בעמל התורה
ואהבתה, לימד מרן גם פרק באורחותיהם של בניה:
חסד זה לא רק מעשה טכני של נתינה. זו הרובד
הבסיסי שלה. אבל יש כאן רובד עמוק ומופלא
בהרבה: חסד זו מצווה עם נשמה. אתה חווה את
מועקתו של האחר ואף-רץ להגיש לו סעד בהקדם
האפשרי. כמו אברהם אבינו בשעתו.

חסד מהודר - זו רגישות עמוקה.

2.

ענקי-הדורות תמיד התאפיינו בלב רחמאי, לב
חומל ורגיש. לב שיודע לשים לב לפרטים
האנושיים העלובים ביותר.

כשהיו עוברים ליד חנות ריקנית, התעצבו אל
לינם נרחמים ובדאגה כנה מה יהיה על פרוסתו של
המוכר שמבקש להביא לחם וקצת מזונות לפי הטף.
הלב שלהם היה ענק, כזה שרווי ברגישות לזולת.

3.

בבית-מדרשו של מורנו ורבנו ראש הישיבה
הגאון הגדול רבי יצחק אזרחי שליט"א - למדנו
רגישות מהי.

תמיד תובע ודורש הוא לחוש את מועקת האחר
ולישא בעול עם חברו.

"כל המתפלל על חברו והוא צריך לאותו דבר"
- רגיל על לשונו לומר - "היינו שהשני צריך כי
לשני תבוא הישועה. צרתו של השני - צרתי שלי
היא! כאבו - כאבי!".

ובבחינת 'הוא - היה אומר', כזה הוא רבי יצחק
הנושא על לוח-ליבו הגדול מועקתם של רבים.
בוכה הוא תמרורים עם חולים; ושמח מעומקא
דליבא עם יהודים ששמחים, גם אם לא הכירם
מעולם. מרגיש הוא - היטב מרגיש - כמה ישמח
הגר-צדק כשיגיע הוא - ראש הישיבה - לכרכר
בעוז בשמחתו.

<< המשך בעמוד הבא

היצירה הספרותית החדשה של הסופר הצפתי:

את מי יפגוש הדייג החרדי במפתיע
בחוף 'אכזיב' בנהרייה?

אחרי חלקי:
35
בלבד!
לא ניתן לרכוש
בחנויות

מזל טוב: יצא לאור הספר

"בוודאי גם שם"

יצירה ספרותית חדשה וייחודית מקולמוס-הנשמה
של הסופר הנודע הרב אברהם ישראל פרידמן.

למעלה מ-70 סיפורי השגחה אישיים
של סגירות-מעגל מפתיעות בסערות החיים,
סיפורי אמונה מרגשים שיותירו אתכם פעורי-פה..

לפרטים על נקודות-המכירה ברחבי הארץ ולרכישה - המו"ל: מכון "בלבבי":

פלא': 050-4116867 דוא"ל: abyisrael@gmail.com

עדיין ניתן לרכוש את הסדרה החינוכית המבוקשת 'דרכו' וכן את הספר 'פרשת דרכים' בליווי איורים, בהוצאת המכון

על השולחן
הרב אברהם ישראל פרידמן

"למה אתה מחכה??"

(המשך)

4.

איננו מתיימרים - חלילה - לפרש ולבאר
אורחותיהם של אבותינו הקדושים, אבל בדרך
אפשר היה מקום לתת טעם ולהסביר עניין "רץ
אברהם":

אין מדובר בזריזות שמגיעה מציווי. דין של
"זריזין מקדימין" המוכר.

זהו אינסטינקט של מי שחוה ומרגיש את
השני. מי שבקרבו חמלה ואמפתיה עמוקה.

הוא הרי רואה שביום כה לוחט, יום של
הוצאת חמה מנרתיקה מגיעים הנה עוברי-
אורה - כלום ישתהה לרגע? הלא הם צמאים!
גרונם יבש!

וגרונו כגרונם.

ואלה המשפטים משפט לחיים

1. גם כשאתה למעלה תזכור שיהיו גם ימים יפים-פחות במהלכן תהיה למטה. התנהג בצורה שקולה

ומאוזנת, בוודאי לא דורסנית - כלפי אויביך הפוליטיים, כי לכל שבת יש מוצאי-שבת.

2. אל תפעל בצורה נגטיבית-קיצונית. זה עלול דווקא לחזק את מעמדו של זה שאתה משדר לעברו חיצים,
ורק לחזור אליך כבומרנג.

3. המון רעש תקשורתי ויחסי-ציבור לא יכולים מול המציאות העגומה. כשכואב בכים - גם אם צועקים לך
באוזן השכם והערב שזו "ממשלה טובה" - זה לא ישנה את המציאות שעולה על כולנה"

הפנקסו של החנך

דילחות הינוכיות אקטואליות

כן ניצלה הילדה היתומה

... אחרי הפטירה, היא גילתה אדישות וניכור מחולטים לעולם שסביבה. חודשים לא היה עם מי לדבר. ואז ניצת בני רעיון, שלימים יתנור כגאוני למדי

א.י.פ.

לא-מזמן התקשרה אליי קרובת-משפחה שנחשבת לאשת חינוך ממדרגה ראשונה, ומשמשת כיועצת חינוכית במוסדות חינוך שנים רבות.

היא סיפרה על עלמה כבת 12 באחד מיישובי בנימין, שביום בהיר חרב עליה עולמה: אמה נפטרה עליה בעצם יום הפורים. הכאב היה כפול ומכופל: עצם היעלמותה של אמה שהייתה למרכז-חייה, ואף העיתוי הכאיב יותר: בשעה שכולם צוהלים, וקולות השירה בוקעים מכל רכב רענן, היא יושבת בדד - דוויה.

אט-אט הנערה פיתחה אדישות וניכור לכל. לא היה לה תאבון אף לאכול. המאורע העגום חיבל בכל אישיותה.

"חשבתני", מספרת היועצת החינוכית, "מה ניתן לעשות כדי להחזיר לה את החיוך לפנים, חרף הטרגדיה הקשה. כדי שתוכל להמשיך הלאה ולא תשקע בכאב המעיב".

"ואז עלה במוחי רעיון שנתפס בעיניי כגאוני".

"אביה של הנערה היה מחנך באחד ממוסדות החינוך הדתיים, והיה הוגה ומרביץ רבים תדיר מתורתם של רבי נחמן מברסלב ז"ל. הוא אף הזכיר מתורתו הרבה בבית.

חשבתי שאולי אציע לילדה לעשות בכיתה

'עבודה' סביב נושא השמחה במשנתו של רבי נחמן מברסלב.

תלמודא

מושג תלמודי אחד

'היציג' לאורך-זמן

במשנה בתחילת פרק "לא יחפור" (בבא בתרא יז, ב): "לא יחפור אדם בור סמוך לבורו של חברו ולא שיח ולא מערה ולא אמת המים ולא נברכת כובסין או"כ הרחיק מכותל חברו שלשה טפחים". ובגמרא לקמן (כה, ב) למדנו: "מרחיקין את האילן מן הבור עשרים וחמש אמה ובחרוב ובשקמה חמשים אמה בין מלמעלה בין מן הצד.. ר' יוסי אומר: אע"פ שהבור קודמת לאילן לא יקוץ. שזה חופר בתוך שלו וזה נוטע בתוך שלו". ויש להבין במה נחלקו. (בהמשך הגמרא מצינו אריכות דברים האם נחלקו רק בשדה העשויה לבורות, או שמא לא, אולם השאלה כאן היא מה המחלוקת העקרונית ביניהם. נדון נוסף - נפרד - הינו, האם מדובר בסוגיית של 'הרחקת נזיקין' או שמא הלכות שכנים שחקקו חז"ל).

והנה מצינו שרבי יוסי מודה בגירי דיליה' (- היציג שלו) היינו נזק ישיר ומידי שקורה באמצעות החפירה (כגון ערעור כותלי הבור באמצעות החפירה בשטחו שלו, וכדומה). ואילו הדעות החולקות סבורות שגם כעת אין לשני כל בור בצד השני, אין לסמוך בור בצורה שתזיק לו בעתיד, במידה ויירצה לכרות בור.

ונראה בפשטות שרבי יוסי לומד כי שורש דין 'גירי דיליה' הוא כ'אשו משום היציג' (כדעת רבי יוחנן במסכת בבא קמא כב, א) והיינו שפעולה ישירה של נזק, הריהי בגדר 'אדם המזיק' (וראה רמב"ם שכתב שהריהו כזורק היציג לשדה חברו). אולם כאשר אדם נוטע בתוך שלו ולעתיד השורשים ישתרשו גם לשטח חברו, כאן תקף הכלל של "זה נוטע בתוך שלו", כי הנזק הוא עתידי ורחוק, ואינו שייך למעשה האדם כלל.

אולם חכמים במשנה סבורים שהדבר אסור, וכי גם פעולה כזאת נחשבת ל'אשו משום היציג', ואמנם אין כאן נזק עכשווי, אולם הרי זו כחיצו שנועים באוויר - מכוחו שלו - לאורך זמן. פעולה ארוכה מתמשכת

ורמז לדבר נראה ממה שמצינו בדברי המנחת חינוך (מצווה רצ"ח) לגבי אדם שזורע בשבת רגע לפני צאתה, שחייב במלאכת 'זורע', הגם שאין כאן השתרשות כלל, כי התורה אסרה עצם הזריעה משום בעצם הזריעה מונחת ההשתרשות העתידית וכו'. וכנ"ל גם לגבי אופה שאמנם עיקר המלאכה זה התיקון של האוכל ממאפה למאכל, ושינוי שמו, טיבו ומהותו, אולם מבחינת הגברא מה שאסרה תורה זוהי עצם המלאכה - פעולת ההכנסה לתנור שהיא בעצם האיסור. וההמשך מונח במעשהו העכשווי. אולם רבי יוסי סבור שרק בשבת אומרים כן משום ששם עיקר החיוב זה על עצם המלאכה של האדם, אולם כאן עיקר החיוב זה על ההיזק של השני, וביחס לזה אינו 'היציג'

ומצאתי בספר 'ברכת שמואל' (סימנים י"ט, כ' והלאה) שהביא כי שורש המחלוקת האם בכלו לו היציג (שכוח היציג אצל, והרוח היא שמסיטה אותו) גם חייב משום 'היציג' או שמא משום 'ממון המזיק'. ראו שם בהרחבה.

היא נאותה לרעיון.

מאז השקיעה אל כל מרצה סביב ה'עבודה' הזו, וליקטה רבות מתורתיו בנושא חשוב זה.

כמוכן, שעצם העיסוק בנושא הטמיע בקרבה את הנושא. הדברים גם דיברו וחלחלו אל ליבה שלה; לא רק כ'עבודה' מקצועית גרידא. וכך חזרה לה שמחת-החיים. ויהי לפלא.

כששמעתי השבוע את הדברים הרהרתי בעצמי שהמהלך הזה בעצמו הלא מבטא את משנתו הנודעת של רבי נחמן מברסלב אותה העלינו לא אחת מעל בימה זו: תורת ה'הינדיק'. הוי-אומר כדי לדבר על לב כל אדם - בוודאי נער - אל תשמיע לו דברים שאתה חושב שכדאי שישמע; אלא דברים שהוא ישמח לשמוע. דברים שידברו אל ליבו.

עליך 'להיכנס לנעלי' זה שעומד לפניך, ואחרי שתלמד היטב את אופיו והדברים ה'מדברים אליו' - תצליח להצמיד לו מענה אישי מותאם שיביא בס"ד לשינוי המיוחל.

וכשהיועצת החינוכית פוגשת בנערה מדוכדכת, היא קודם-כל מתבוננת מה 'ידבר אליה'. לאלו אישים או נושאים היא קשורה, כאלו שיכולים להשיב לה את השמחה והצבע לחיים.

היסוד הזה - למותר לציין - רלוונטי לכל-כך הרבה תחומים אנושיים: אם אנחנו רוצים לכבד אורח, אנחנו יכולים להביא לו את כל הטוב שיש לנו בבית - לשולחן. זה מצויין.

אבל לעיתים יש שוני במנטליות, והאיש לא בדיוק ישמח לראות את שמוגש לפניו, גם אם בעיניכם מדובר במטעמים ערבים למדי. דע תמיד מי עומד לפניך והתאם לו את המאכלים שהוא יישמח לראות.

זו 'הכנסת-אורחים' מהודרת יותר.

ובשבוע הבא: איך 'גומלים' את הבית מפטל - ובכלל מנוכחות של דברים שלא נרצה לראות? יש למה לחכות. [מאמרים נוספים ברוח זו תמצאו בסדרת הספרים 'דרכו' - חינוך באהבה ובגובה העיניים].

אנשי העשה

סיפור יהודי לשלחן שבת

ואז יום אחד אחד הילדים העלה את החוברת של "מוסדות קבר רחל", אשתי עלעלה בסיפורים והציעה לנסות גם.

אני ביטלתי את הדברים במחי-יד. אבל היא התעקשה לנסות. הסכמתי. מה לא עושים למען שלום בית?

באותו שבוע, ניגש אליי אחד המתווכים שהתעניינתי אצלו בעבר לגבי רכישת דירה, ומציע לי דירה של 5 חדרים בעיר שלנו, בשכונה סמוכה, והמחיר - כמעט זהה לדירה שלי...

"איך זה ייתכן?" - ביקשתי לדעת.

"יש שם שכנים בעייתיים..." - השיב המתווך.

"נו, ובגלל שכנים בעייתיים, יורד המחיר בצורה כל כך דרסטית?" - שאלתי מופתע.

"לא יודע" - ענה לי. "תבדוק, תברר, תראה אם זה מתאים לך..."

הלכתי, בדקתי וביררתי. ואז התבהר לי הכל.

דיברתי עם המוכר של הדירה עצמה, שהתגלה כאדם ישר מאוד שלא הסתיר ממני מאומה, הוא פשוט הבהיר לי את התמונה המחרידה כפי שהיא, והנה היא לפניכם:

ממול הדירה שלו מתגוררת משפחת מצוקה במצב קשה ביותר. האבא טיפוס שקט וחלש-אופי, האמא גם היא מסובלת במחלות ולא מסוגלת לתפקד הרבה.

הילדים גדלו איכשהו בחוסר אהבה ושימת לב, הם לא היו מחוברים ללימוד או למתיקות המצוות, והריקנות בה חיו הביאה אותם לתסכול, וחוסר-הסיפוק דרדר אותם למחזות פשע. מיני-אז הבית שלהם הפך לקן צרעות שמשך אליו את כל נערי השוליים ברחוב.

שאגות פרא, צרחות וריבים קולניים - נשמעים מהבית בתדירות גבוהה. המשטרה מבקרת בבית הזה על בסיס קבוע. לא-פעם יוצאים משם בחורים פצועים וזבי-דם כתוצאה מהמריבות וההשתוללויות. ממש לא צפיהית בדבש.

<< המשך בעמוד הבא

לתשומת-ליבכם!

מהדורת הדפוס מצומצמת! ניתן לקבל את

הגיליון למייל ללא תמורה בשליחת דוא"ל

לכתובת: abyisrael@gmail.com

שכנים לצרה

ההוראה של הרבי נפלה עלינו כרעם ביום נהיר. ניסינו להסניר כי אני עוסק בקירוב-רוחקים אך לא במשפחות מצוקה, אבל הרבי חייד את המסר שוב. התמונה התהפכה

מאז היותי ילד רך-בשנים התחנכתי על ברכי הפסוק של שלמה המלך במשלי: "טוב פת חריבה ושלווה בה, מבית מלא ב.. ריב". מעולם לא הייתה לי שאיפה לגור בבית מפואר או לחיות חיי עושר ופינוק. העדפתי חיי תורה רגועים ושלווים, זמן-איכות שמושקע במשפחה ובילדים, שאף-הם מתחנכים על אותם ערכים ועקרונות. 'שבתי בבית השם'.

מעולם לא חשבתי להחליף את הדירה בת שלושת החדרים שהוריי קנו לי. אפילו לא להרחיב אותה. זכרתי ימים מקדם: גם אני ותריסר אחיי גדלנו יפה-מאוד בדירת שלושה חדרים, וברוך השם איש מאתנו לא יצא מהבית עם צלקות או משקעים נפשיים. ההיפך הוא הנכון - יצאנו בחסדי ה' שמחים ושלווים.

למרות שהיינו צריכים לישון 'ראש זונב' - בלשון העממית - ולפעמים, כשהיו מגיעים אורחים, היינו פורסים מזרנים במטבח, - הרי שבסופו-של-יום כולנו זוכרים את ימי הילדות והבחרות שלנו, כחוויה אחת מתמשכת. כך הם נצרונו בזיכרונו.

וכך בדיוק רציתי גם אני לבנות את ביתי שלי.

אך בשלב מסוים התברר לי שהימים בכל-זאת קצת השתנו..

הילדים של היום די-מפונקים; הם גם מודעים ויודעים מה קורה בבתי החברות שלהם. וגם הם רוצים להזמין חברות הביתה, ובצדק. ואולי זה בגלל שאצלנו מרבית ילדינו היו בנים, שישנו בפנימיות מאז שנכנסו לשיבה קטנה. ובימי 'בין הזמנים' היו הולכים לישון אצל סבא וסבתא שהיו גרים במרחק שני רחובות; ואילו אצלי הרוב הן בנות, שישנות ונמצאות בבית רוב היום, וגם אחרי החתונה באים הרבה יותר, ומי מדבר על התקופה של אחרי הלידה, שצריך להקצות להן חדר שלם.

כך או כך, המצב בבית כבר לא היה 'פת חריבה ושלווה בה'; הצפיפות גרמה לבית שלנו להיראות כמו החצי השני של הפסוק.

ראינו שאין ברירה אלא להרחיב את הדירה, או לעבור לדירה אחרת. שני האופציות היו יקרות עד להחריד עבור אברך כולל כמוני, שכבר השיא 3 ילדים בלי עין-הרע, ועוד היד נטויה ב"ה. כך שלא ששתי לקחת על עצמי עוד חובות.

אנשי העשה

סיפור יהודי לשלחן שבת

וכך - תוך פחות מחודשיים - מצאנו את עצמנו, אורזים את הבית כולו בקרטונים, ועוברים לדירה הגדולה והרחבה בשכונה הסמוכה.

ואכן, המצוקה בתוך הבית הפכה לרווחה גדולה, אך המצוקה מתוך הבית ניכרה כבר ביום הראשון.

ה'מזל' שלנו היה שהכנו את הילדים לפני כן, הסברנו להם לקראת מה אנחנו הולכים. וכי אין להם מה לחשוש, ההיפך, עלינו לרחם עליהם, וצריך לשמוע את הצעקות שעולות משם כצעקות של מישהו שמבקש רחמים.

אשתי לקחה את העניין כפרויקט אישי.

כבר למחרת היום שבו נכנסנו לדירה - בעוד הסלון עדיין היה עמוס קרטונים - נקשה אשתי על הדלת ממול, והגישה להם עוגה מושקעת וערבה לחיך.

האמת, שהם היו מופתעים לחלוטין. הם הביטו בעוגה בחשש. כאילו אנחנו מנסים להרעיל אותם חלילה. אך בסוף לקחו אותה.

בימים הבאים המשיכה אשתי לשגר להם מאכלים טעימים, אני פניתי לכמה ארגוני חסד, שידאגו להם לסלי-מזון. וכך הלכו היחסים בינינו והפשירו. התחלתי להיכנס איתם לשיחות סתמיות. עד שהבנתי פחות-יותר את המפה המורכבת של הבית.

התייעצתי הרבה עם אנשים שפועלים עם משפחות כאלו, והם נתנו לי הדרכה מפורטת איך וכיצד לפעול. העיקרון היה, להרעיף אהבה, ועוד פעם אהבה, ושוב אהבה!!!

כשראיתי מול עיניי את השינוי הגדול שהתחולל במשפחה הזו, המשכתי לפעול בכל הכח. לאחד מצאתי עבודה, לשני מצאת מסגרת מתאימה, לשלישי הוצאתי זכאות לטיפולים רגשיים. פניתי למומחה למימוש זכויות והוא מצא שם כמה וכמה דברים שהם זכאים לקצבה חודשית בביטוח-הלאומי.

אט-אט הבית כולו שינה את פניו. הכל עשיתי ב"ה בדרכי נועם, בחיוך והמון אהבת ישראל. כשהיה אפשר - אפילו הזמנו אותם אלינו לסעודות שבת. עצם העובדה שהם ראו את המתיקות והעונג של הבית היהודי הנורמטיבי, ועד כמה האווירה בו נחמד נעימה - זה העניק להם דרבון להפוך את הבית שלהם לכזה.

כיום, כשברוך ה' הבכור של השכנים זכה להתארס ועומד להקים בית נאמן בישראל, אני מתחיל להבין עד כמה גדול היה הנס שקרה לנו,

לא רק שזכיתי בעצמי לבית גדול ורחב יותר, אלא באותו מחיר זכיתי להציל, להקים ולשקם בית נוסף, שממנו יצאו וייבנו עוד ועוד בתים לתפארת בית ישראל.

ישבו בנים!

(על-פי מגזין 'מאמע רחל' היו"ל ע"י מוסדות 'קבר רחל', חשוון תשפ"ג)

שכנים לצרה (המשך מעמוד קודם)

גורמי רווחה ועסקנים למיניהם ניסו לפתור את המצוקה, אך ללא הועיל. היו כאלו שרצו לעזור להם למכור את הבית, כדי לפחות להעביר אותם למקום אחר, אך מסתבר שהבית כולו מעוקל לבנקים ולמגוון גופים פיננסיים, כך שסך החובות עולה בהרבה על ערך הדירה כולה, והם חיים בדירה רק מכוח חוק הגנת הדייר. ברגע שהם מוכרים את הבית, הם נשארים ברחוב...

אומנם אותם שכנים נמנעים מלפגוע בשכנים, אך הילדים שלו מלאים בפחדים וחרדות מהשכנים האלימים ממול. מפחדים לצאת לבד מהבית, ומתעוררים בלילות מקולות ההוללות שבוקעים משם. זה לא ממש נעים שאת שירת ה'קה-אכסוף' העורגת קוטעת חדות יללה ושריקה אימתנית שנפסקת בשמיעת קול הסירנה המשטרית...

עד כדי-כך, שהשכן מוכן למכור את הבית שלו בחצי המחיר, רק כדי שלא להמשיך לסבול במחיצתם של השכנים המבעיתים.

כשיצאתי משם, היה מנוי וגמור אצלי שאני ל'מיטה החולה' הזו לא נכנס.

אך כשחזרתי הביתה, וסיפרתי את פני הדברים לאשתי, היא הייתה סבורה שזה בכל זאת הגיע בעקבות התרומה למוסדות קבר רחל, וביקשה ממני בכל זאת ללכת לשאול את הרבי מאמשינוב שליט"א.

"אבל מה יש לשאול?" - תהיתי. "את רוצה שלילדים שלנו יהיו סיוטים בלילה?"

"בכל זאת, לך תשאל, מה איכפת לך?" - דחקה.

נקטתי בכלל הידוע ש'כל מה שאומרת לך בעלת-הבית עשה', והזמנתי תור אצל הרבי.

כשהגעתי אליו הצגתי בפני את ההצעה כולה, הייתי בטוח שהוא יגיד לי לנסוג מהרעיון כבר ברגע הראשון. אלא שהרבי שליט"א שקע בהרהורים לכמה דקות ולאחר מכן שאל: "אתה הלא עוסק מידי פעם בקירוב-רחוקים. אז אולי בעצם הכל מתחיל מהכיוון ההפוך - כל הסיבה שה' הביא אותך לדוחק בבית הישן זהו כיוון שהקב"ה ייעד לך את התפקיד הזה כדי שתקרב אותם! אותך ברא הקב"ה כאדם שופע אהבה, ואותם ילדים אומללים משוועים לחיבוק חמים, אתה יודע הרי שטיפה של אהבה דוחה טונות של רוע ותסכול. ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות..."

ניסיתי להסביר שקירוב-רחוקים זה לא אותו תחום כמו טיפול בנוער נושר ומשפחות מצוקה. אך הרבי שליט"א לא קיבל את ההסבר, ואיחל לי הצלחה ויישוב טוב, ושאלתי בשליחות שהקב"ה הטיל עליי...

יצאתי משם מסוחרר כולי. אך חזקה עליי מצוותו של הרבי, ביקשתי מהמתווך שיחפש לי קונה לדירה שלי, כי אני רוצה לקנות את הדירה הזאת.

הוא שאל אם אני בטוח כמה שאני אומר, אמרתי לו שאני בטוח במה שהרבי אומר...